

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista

d'esquerra

EDITORIAL

Jocs de criatures

Hi ha coses en la vida diària que per la seva importància transcendental mereixen ésser triades amb tota cura i seriositat, i els homes amb aquell tarannà que ens fa viure en una mena de contradicció desgavellada, ens les havem donat per agafar-nos-les pel cantó de la broma i la platxèria, talment com si fossin jocs d'infants. En la memòria de tots està la ridícula i estúpida contradicció de les Corts Constituents, integrades en la seva quasi totalitat per homes que es deien, es diuen i continuaran dient-se seguidors de les doctrines pimargallianes, però que malgrat tota la seva ideologia, votaren per a que no fos federal la forma de la República naixent i alguns d'ells s'oposaren aferrissadament a la concessió de l'Estatut de Catalunya, expressió mínima de l'ideari federatiu.

Igual paradoxa, o molt semblant, passa ara, en un altre aspecte. Tots havem descobert el feixisme, microbi perillós que en filtrar-se en els òrgans vitals del país, paralitza la vida, dificultant les accions; tots estem d'acord en la necessitat perentòria de combatre'l, emprant els mitjans que calguin per tal de desarrelar-lo i foragitar-lo de la nostra vora. Però talment com els infants viciosos que troben plaer en fer difícil i complicada la cosa més senzilla, ens entretenim en fútil parlaria, traçant plans, discutint fronts únics, aliances i fusions, eternitzant la discussió, quasi sempre inútil, solament per a donar satisfacció al «jo» irresponsable de cada ú. Mentrestant la malura avança ràpida i amenaçadora; conquesta posicions de dia en dia, d'una manera callada i quieta, que és la manera de fer feina positiva. I quan haurem gastat prou saliva i haurem buidat tota la fullaraca de paraules que portem a dintre i ens voldrem posar a la feina, esdevindrem impotents, trobant-nos lligats de peus i mans; perquè els nostres enemics hauran aprofitat eficaçment les estones que nosaltres lamentablement haurem perdut.

Canviem doncs de rumb i recordem-nos abans de tot que som homes que tenim una missió històrica a complir. L'experiència alligadora dolorosa i tràgica d'Àustria, ens ha de servir d'esperó. El canceller Dollfus és avui dia l'ídol de la nostra premsa dretana que se sent identificada amb els instints sanguinaris del flamant dictador austriac, i entre els dirigents cavernaris hi ha qui somnia amb el títol de Dollfus espanyol.

Poques paraules, doncs, i a la feina. Cal demostrar amb fets que el nostre poble no tolera ni tolerarà mai, tots els Dollfus haguts i per haver, i que si és necessari estem decidits a tot.

A "tot"! Ho entenguin bé els aspirants a dictadors.

A Girona, com arreu d'Espanya, hi ha també qui es cuida d'organitzar el feixisme. Hem vist unes fulles de propaganda, i sabem d'uns treballs que es porten a terme i d'uns subjectes que actuen... i sabem moltes altres coses.

Sàpiguen però aquests subjectes que vigilem la seva tasca i que estem alerta per a destorbar totes les seves combinacions.

Per avui no diem res més.

ACCIO CIUTADANA s'associa fervorosament al dol nacional del poble belga per la pèrdua del seu il·lustre traspassat, primer ciutadà Albert I.

SOU HOME D'ESQUERRA?
SUBSCRIVIU-VOS A ACCIO CIUTADANA.

Converses

... La política... la farsa de la política. en dic jo. No sé com hi ha encara gent que s'interessi per aquesta cosa, després de la depravació en que l'han portada. No sé... no ho puc capir...

—El que jo no puc de cap de les maneres és concebir un home com tu, que no té ideals...

—Eh, que d'ideals en tinc tants com en puguis tenir tú...

—Admetem aquesta suposició, però no tens la gosadia de presentar la cara fent-te militant del partit polític que estigui més en consonància amb les teves idees i concepcions. Això és el que m'indigna. Vosaltres i al dirvos altres hi afegixo els que dissortadament encara pensen com tu-, teniu la immodesta pretensió d'ésser uns super-homes, que us poseu per damunt de les lluites polítiques, i agafeu aquestes lluites com a única argumentació que us és possible de fer, per a atacar d'una faïso de baix estil el que generalment en diem política, auto-qualificant-vos així d'apolítics. I cal tenir en compte que el que es diu apolític està molt més aprop de les dretes que de les esquerres.

I ara solament em resta dir-te que ja que dius que tens ideals, no crec que els partits dretans en puguin robar cap d'ideal, com no siguin llurs interessos comuns.

—Permet-me de desfer la teva habilitíssima rèplica.

Primerament dec dir-te que no ens posem—no em noso, parlo per mí—per damunt de cap cosa, puix que això representaria com has dit tu molt bé un pedanteria imperdonable, a l'ensem que ridícula. El que hi ha és que malauradament, a la nostra terra el que tu en dius lluites polítiques prenen unes proporcions considerables, sols concebibles quan tenen per objecte fins lucratius.

Ademés, jo no em diré mai apolític perquè és sobradament que la política se el factor on radica totalment el progrés o la devallada dels pobles, i entenc perfectament bé que no mereix el qualificatiu d'home qui vulgui desentendre's del millorament social i humà.

Però el que em carrega és que hi hagi individus que jo els titllaria de sacrilegs, que sense cap mena d'escripol, prostitueixen indecentment

la nítida i sagrada concepció que jo tinc de la política,

—Està bé; després d'això que acabes de dir, voldria preguntar-te: creus tu que un partit de dreta pot tenir el mateix concepte que tú de la política?

—No; jamai crec que puguin anteposar un ideari, a llurs interessos. És una cosa pueril preguntar-ho.

—Perfectament, però ho he fet per a engegar-te això:

Si un partit que té uns interessos creats no pot tenir-lo, és una cosa lògica que el tingui un partit esquerre desposseït d'aquests interessos, no és això?

—Sí, sempre és més possible que el tingui—naturalment—un partit net d'aquests perjudicis.

—Ara bé: perquè doncs malparles de la política en general en lloc de censurar els homes que converteixen la política en un negoci? Perquè critiques als partits d'esquerra si els creus capaços de desenrotllar la política tal com la concebim tu i jo? No seria preferible militar en un d'aquests partits—el que t'oferixi més garanties—i des de dins cooperar a desterrar l'ambició personal d'alguns dels homes que hem blasmat?

—Veritablement, crec que tens força raó, i procuraré esmenar-me. Però dec fer un aclariment: que quan jo malparlava de la política em referia, o bé volia referir-me, a la política que practiquen aquests homes de referència.

—Ah, bé home, bé; això ja ho admeto, però deuràs convenir amb mi en que la majoria dels que blasmen la política ho fan inconscientment, sense deturar-se tan sols a pensar el significat de la paraula, influenciat gairebé sempre per òrgans de premsa insolvent, que dient que defensen el proletariat, no fan més que fer ambient contrari al concepte que deuria tenir tothom de la política. I ho fan en benefici directe dels partits dretistes tota vegada que no fan res més que incrementar l'abstencionisme en la part obrera en èpoques electorals, en greu perjudici—per tant—pels partits d'esquerra.

—D'acord noi, eompletament d'acord.

ANUNCIEU A
"ACCIO CIUTADANA"

VIDA PARLAMENTARIA

La concurrència a les sessions

El Parlament de Catalunya, malgrat la deserció de la minoria de Lliga Catalana, ha continuat amb la seva normal labor legislativa. L'absència dels diputats lliguers cada dia es nota menys, i aviat s'haurà esborrat el record de quan col·laboraven a l'obra de reconstrucció de Catalunya. Si alguna cosa es troba a mancar, de tant en tant, és aquella son dolça que feien venir les intervencions del senyor Carrer o del senyor Rovira Roure, i que, per tal de defugir-la, els diputats inclús els seus companys de minoria, sortien als passadissos a fer una cigarreta o un comentari a la llaua que havien de soportar el president, el secretari i els uxiers.

Durant la setmana passada varen votar-se definitivament la Llei d'aigües minero-medicinals, i les Bases de cooperació. S'insistí en la discussió de les Lleis del Tribunal de Canació, de contractes, de conreu la Llei Municipal, transferències de crèdits, i aprovació d'una pensió de viduetat a les famílies de Rossell i Vilar i de Campalans, prestigioses personalitats que tant ha d'agrair-lis Catalunya.

La sessió del divendres, va començar amb poca assistència, en el saló de sessions de diputats. El senyor Romeva va fer-hi un comentari

ple de bona intenció, però pessimista en el fons, creient que era per manca d'interès per part dels diputats. Als pocs minuts, el diputat socialista senyor Ruiz Ponseti demanava una votació nominal, i, posats a tocar els timbres, varen aplegar-se immediatament 41 diputats. On eren doncs? Senzillament, treballant en les respectives comissions, discutint i estudiant dictàmens i projectes, és a dir, treballant on de dret els pertocava, per tal de presentar després el fruit del seu treball a l'acció consagrada del Parlament. Més que la seva presència en la Cambra, interessava que estiguessin on estaven, que és, en definitiva, on se fa el veritable treball. I un conjunt de 41 diputats, és un nombre respectable, que dona una garantia seriosa de treballs, d'assiduitat i de concurrència. Va demostrar-se, dones, palpablement, que els diputats de la majoria, els diputats d'Esquerra republicana, complien amb el seu deure, i que l'acció legislativa que els hi encarregaren els seus electors, la continuaven amb el mateix delit i fe de sempre. L'estímul de la presència dels diputats de la Lliga, no és necessari per a res. L'imperiosa consciència del seu deure, és suficient a mantenir-los en el lloc que dignament ocupen.

"La mayoría se reía, se reía..."

"Yo he presenciado la sesión del Parlamento el miércoles último. ¡Qué espectáculo! Hemos visto allí una escena patética: hemos visto allí a un hombre atezado por la preocupación más grave, más dolorosa, más viva, en su sensibilidad de socialista, de republicano y de español; le hemos visto destrozado por su lucha interna, de conciencia; le hemos visto clamar ante el Parlamento entero por una solución de justicia; le hemos visto clamar al Gobierno al cumplimiento de sus obligaciones. Y delante de este espectáculo tremendo, conmovedor, ¿sabéis lo que hacía la mayoría? ¡Se reía, se reía!..."

Hi han fets que per la seva agudes, per tota la visió sintètica que inclouen, són uns clars i inexorables denotadors d'una mentalitat. Recordem, per exemple, aquell trist episodi ocorregut simultàniament amb el coneixement del desastre de Cuba. A la capital espanyola es sabé la nova de la derrota, de la mort de centenars de soldats, del que significava en ordre a la pèrdua definitiva dels últims restes de l'imperi colonial, i malgrat la tràgica notícia, més que suficient per a cobrir de dol una ànima nacional, vibràtil i civilitzada; autoritats i públic es lliuraven a l'orgia de l'anunciada festa de braus, com si res hagués ocorregut, com si es trobessin en el millor dels móns, com si els deures de la consciència cívica fossin una cosa en absolut aliena a la mentalitat espanyola. ¿Us imagineu el sarcasme horrible d'aquella multitud i d'aquelles autoritats, borrarxes de xiscles, d'esgarips, de gorges enronquides, mentre la grapada fatal de la història senyalava un dia tètricament negre i dolorós en els anys nacionals? ¿Us imagineu la idiotesa brutal d'aquells entusiasmes i d'aquelles estridents riallades de Plaça de braus, mentre l'economia del país rebia una greu sotragada, mentre es liquidaven les supervivències del gran imperi d'altre temps, mentre el món sencer reia sornaguerament davant el ridícul d'una falsa i heroica esquadra, mentre centenars de cadàvers restaven ineluctablement en la llunyania inhospitàl·laria?

Després d'un terç de segle civilitzador, la barbàrie d'aquelles riallades no s'ha perdut, no s'ha evaporat del tot encara.

Azaña ha pogut retratar amb breus i magnífiques paraules l'espectacle d'un Parlament que reacciona amb la frivolitat de la riallada da-

vant d'un home que parla en nom de milers de treballadors, davant l'angoixa torturant d'un gran patriota que anuncia l'inexorable desencadenament d'una revolució social, i que pidola, però, un marge de respecte i de consideració perquè el proletariat pugui trobar un camí ascensional i pugui prescindir de la tragèdia d'un intent revolucionari.

"La mayoría se reía, se reía..." Davant les paraules càlides i tremoloses del gran cor que és Indaleci Prieto, violentat en el més íntim per les tràgiques perspectives d'un intent revolucionari, reeixit o no, i que posa en la seva expressió l'apremi dolorós de qui es dirigeix a un Govern anomenat «republicà» en recerca d'un bri d'esperança... la majoria reia tranquil·lament, com si es trobés de tertúlia i com si el sentit de la responsabilitat fos quelcom d'innecessari i d'indesitjable.

Així estem. Aquesta és la tràgica realitat de la política espanyola, que no vol conèixer ni la intel·ligència, ni la decència, ni la responsabilitat. Aquests sectors conservadors que volen continuar vivint com en ple medievalisme, que volen desconèixer la realitat dels nostres dies, és, el gran moviment reivindicatori del proletariat, que creuen que aquest —el moviment que reflexa les aspiracions dels que "treballen"— no deu «conduir-se», «encaminar-se», sinó que pot «destruir-se».

De continuar el reaccionarisme espanyol en aquesta seva orbesa egoista i brutal —«la mayoría se reía, se reía...»— preveiem uns horitzons que no poden ésser més confusos, més tènols, més confussionaris i més castròfics.

JOSEP M. CORREDOR

LLEGIU I PROPAGUEU ACCIÓ CIUTADANA.

ORQUESTINA
NEW-JAZZ-BABY
PRIMERA CATEGORIA

ORIGINAL I MODERN
REPERTORI BALLABLES I
NACIONALS I
ESTRANGERS

Per a Contractes. CELS FERRER
C. St. Feliu, 19
GIRONA

Calçats
MALARET
Vendes a l'engròs i detall

Rbla. LLIBERTAT, 5
GIRONA

Caldereria i Calafacció Central
Valentí Furtet
FUMISTERIA
Soldadura autògena

C/ CALDERERS, 13
GIRONA

EXPRES - BAR
Situat a la Rambla-GIRONA-Telèf. 119

Begudes de les millors marques - Ressonans econòmics

OBERT NIT IDIA
Del 1.er d'Octubre al 30 d'Abril, temporada de marisc

Ostres - Percebes - Almejes - Gambes
— rebudes diàriament a les 5 de la tarda —

Casa Escatllar
Aparells de Radio
"FADA"
Ferreteria i bateria de Cuina :: Objectes per a regals :: Loça Sanitària

Rambla Llibertat, 28—Mercaders. 6-7

CAFES
CORNELLA
SUCRES
EMPAQUETATS

TELEFON. 321
GIRONA

CENTRE D'ESPECIFICS
UNIC A LA COMARCA

Els millors productes medicinals :: TOTS ELLS D'ORIGEN
Unics de propietats terapèutiques garantides

Plaça de les Castanyes : GIRONA : Telèf. 144
FARMACIA RIBAS

CALDES DE MALAVELLA

La majoria del nostre Ajuntament

Està formada la majoria del nostre Ajuntament per un conglomerat d'híbrides minories sense cap penetració ni contacte; dos radicals (?) dos independents i dos de Lliga, que formen la plana major del cacicat de Caldes i circumstancial, varen unir-se per a combatre l'Esquerra i, encara que l'elegant cap de la minoria de Lliga digui que no, degut a les coaccions, amenaces i altres coses que en el seu degut temps aniran sortint, varen triomfar.

Amb aquesta unió però, varen servir els seus odis i rencors perquè no és possible que vagin de comú acord el Sr. Soler i En Diumenjó perquè tots saben prou bé el motiu de les seves enemistats. ¿Voldrà ara el Sr. Soler revisar l'afer de l'Escorxador? ¿Voldrà, com proposava temps enrera, nomenar un pèrit per a fiscalitzar els llibres de l'ajuntament? Ara és l'hora d'exigir responsabilitats, però com que tots som iguals no es preocuparan d'aquest assumpte.

En les poques sessions celebrades hem pogut constatar l'incapacitat per tota funció de govern i administració dels que formen la majoria, hem vist palpablement la seva manca d'orientació i la seva poca espiritualitat només es valen de la força numèrica, com que saben que no poden actuar en benefici del poble, sols poden emprar el recurs de la votació.

No saben ni raonar el que volen fer, ni saben perquè no poden, contestar quant la minoria d'Esquerra, en defensa sempre dels interessos de Caldes impugna els dictàmens presentats per la majoria.

Aquests senyors es creien que seria igual com abans que sense discussió es faria la seva voluntat és molt poc per afavorir el poble, no es saben avenir de què hi hagi qui defensi els drets comunals i aquest és la

nostra minoria que fa una tasca de fescalització lloada per tothom.

En la primera sessió, l'alcalde Sr. Soler va dir que la seva missió i per l'única cosa que ell estava a l'Ajuntament era per a garantir la pau, l'ordre i l'administració. ¿Ens podria dir el Sr. Soler si durant l'actuació de la Comissió Gestora es va trencar la pau? ¿Quan hi va haver algun desordre? ¿I mala administració? ¿Estem ben arreglats! Tots ja sabem l'administració de les dretes: procurar que el ric no pagui i carregar el pobre amb impostos, consums i impositons que per cert n'hem de parlar d'impositons municipals perquè no hi ha dret, i creiem nosaltres que està penat, que estigui abolida una impositon municipal, i hi hagi qui durant un any la cobri, però d'això ja en parlarem en un altre article.

Aquesta flamant majoria cada dia es va desacreditant més, i ha culminat el seu desencert en la sessió del dia 18 del que som. En aquesta, és tema de tractar del substitut de l'agutzil i la majoria donant una mostra de la seva ineptitud proposa i aprovà, en contra del criteri i protesta de la minoria, un home que pel seu historial no es digne ni prudent donar-li un empleu municipal, En Quintana (radical) defensà en nom dels seus companys aquest nomenament, apojant una cosa indefensable, perquè no es pot lloar a una persona quant aquesta està alcoholitzada, quant aquesta cada dos per tres està embriagada, quant aquesta persona ha estat castigada per haver agredit a les autoritats municipals. A despit de la contra de la minoria d'Esquerra es va aprovar aquest nomenament.

Està clar, com que durant les eleccions el varen tenir de "maton", ara li tenen por i li han de donar un càrrec per el qual és incompetent. L'or-

Breviari

El prop passat divendres dia 16 es celebrà a l'Audiència i davant el Tribunal d'Urgència, la causa seguida contra els nostres companys presos pels delictes electorals de Bellcaire.

L'esmentat Tribunal dictà sentència condemnant a Ramon Santos Los a la pena de sis mesos de presó per tinença il·lícita d'arma, absolvent als demés amics.

☉

Amb motiu de la mort del que fou rei de Bèlgica, ens ve a la memòria el contrast de conductes d'aquest home senzill i noble, més que rei, i més ciutadà que sobirà, amb la de l'ex-rei d'Espanya de tan trista memòria.

☉

Els temples són propietat de l'Estat.

Fem aquesta advertència per tal de que alguns clergues de les nostres comarques no hagin de lamentar les sancions que els seran imposades si tornen a tenir l'atreviment de sortir-se de la missió que els està encomanada.

dre del poble en mans d'un home que és el primer en portar-hi el desordre.

¡Quin sarcasme!

El poble està indignadíssim del procedir d'aquesta gent i se'n don compte, encara que un xic tard dels perjudicis que li pot reportar l'haver-hi dins el consistori una majoria com aquesta, i veu que no és possible que en tregui cap profit.

Es hora d'agrupar-nos tots els homes liberals i formar una unió compacte on no sigui possible deixar que ens atropellin.

R. d'À.

La *Veu*—divertit òrgan de Lliga Catalana— publica diàriament una secció que titula: «L'ordre públic en mans de l'Esquerra», on hi són registrats tots els atemptats, sabotatges, etc., comesos d'ençà que aquestes funcions depenen exclusivament del partit governamental a Catalunya.

Seria interessant que després d'aquesta llista publicuessin la de les monstruositats que succeïen quotidianament en els bons temps en que els senyors Cambó i Ventosa manegaven pels ministeris monàrquics.

No n'hi trobaríem poca de diferència..!!

I no seria precisament a favor de qui s'exclama...

☉

En un míting celebrat a Villareial (Alava) en el que hi prengueren part els diputats senyors Lamamié de Clairac i Soler, a l'acabament de l'acte es féu una desfilada del Requeté uniformats i convenientment armats (?) d'estaques.

Després encara tindran la barra de dir que no tenen aficions bèl·liques!!

imp. ràpida rutila, 5 telèf 275

QUEVIURES
PESCA SALADA

B. OLIVERES
ABEURADORS, 7. GIRONA

Esports

Reorganització de les competicions

Sobre la reforma de les competicions nacionals que es proposa la Ponència estructuradora, diu «La Rambla» de dilluns passat: «Els campionats cal que tinguin un interès. Tot el que sigui allargar-los, i fer-los interminables és minvar aquest interès. Els equips s'esgoten tècnicament i els clubs s'esgoten econòmicament. I el públic que sovint s'avorreix com a espectador—es cansa de no emocionar-se i acaba per anar només al camp i omplir-lo de gom a gom els dies que preveu una lluita de qualitat i d'emoció, i això no passa més de dues o tres vegades, tan si els participants són vuit com deu, com catorze.

Un exemple el tenim en els partits de Copa, per eliminatòries, contundents, decisius. És això el que vol el públic. Tot el que es faci per complicar-ho, tot el que es faci per aixamplar-ho és perdre el temps i els diners.

Nosaltres, repetim, davant la possible nova estructuració ens quedem resolutament amb l'actual. I no perquè ens sembli bona, sinó perquè és un mal menor. Que si de nosaltres depengués, encara ho simplificariem més».

Estem d'acord amb l'articulista en no acceptar la reforma, per atànyer en forma ben palesa al «Girona F. C.». Ja hem vist amb la realitat dels fets que el que interessa al públic és el campionat de Catalunya i si ara s'aboleixen els campionats regionals com quedaran els clubs que són conceptuats com a modestos? Perquè de modestos només en son en potència econòmica, ja que com a potència esportiva es poden tute-

jar, i el nostre Club ho ha demostrat palpablement en el passat campionat català.

*

Aclariment.—En la passada Assemblea del «Girona F. C.» es va prendre l'acord de que els socis deuriem pagar 1'50 en els partits de Lliga. Ara ja no juguem a la Lliga i els socis continuen havent de passar per la guixeta.

Nosaltres desitjariem que la Junta aclarís aquest cas i així s'evitarien les discussions que això comporta.

*

Enteniment, sobretot.— Sembla que ja comença a ésser una malaltia crònica la d'un sector del nostre públic en ficar-se amb els jugadors.

No és xiulant, criticant, ni blasfemant com s'encoratgen, es marquen gols i es guanyen partits, sinó encoratjant-los. Ens evitariem espectacles com el del diumenge passat—recriminable en tots conceptes—i de passada hi guanyariem tots plegats.

Si més no, per respecte al públic foraster.

Futures orientacions.—Fou un encert del «Girona» l'enrolar en les seves files a Bosch. A cada partit ens demostra que en un dia, no llunyà, serà un defensa de categoria. Qualitats per arribar-hi no n'hi falten; jove valent, i amb coneixements del veritable joc de defensa. Si les llesions no el malmeten no tardarem a veure'l dintre el futbol gironí en un pla que solament hi arriben els que tenen classe.

I ara que toquem aquest tema no seria de menys de pregar als dirigents del nostre club que és per aci on deuriem començar.

En els petits clubs de les nostres comarques, forçosament deuen existir xicots que si bé ara només son una esperança, poden més endavant ésser grans jugadors. Amb aquests elements deuria formar-se el reserva perquè l'equip «B» ha d'ésser un planter i no on juguïn xicots fracassats o bé que no podran suplir mai els titulars.

Fent-ho d'aquesta manera no ens veuríem obligats a fer fixar asos que a més de costar diners, moltes vegades no donen el rendiment que tothom esperava d'ells i, sobretot, formariem un equip netament gironí que aleshores si que seria el veritable exponent del futbol de les nostres comarques.

CORNER.

cena fan d'aquesta cinta una veritable creació, digna de figurar al nivell dels bons films. Bon argument conjugal i de finíssima i acurada presentació.

—Teatre Albeniz

LA MASCARA DE FU-MANCHU.
D'assumpte vigorós i d'intriga. No és una producció en que Boris Karloff pugui assolir un relleu artístic, ja que el seu rol no li permet destacar-se, encara que ja sabem que és un digne successor de Lon Chaney. Bona de conjunt i de presentació perfecta.

—Coliseu Imperial

EL TUNEL *La grandiosa idea d'una foradada a través de l'Atlàntic portada a cap pel gran director Kurt Bernhard, considerada com la millor de les seves produccions, ens ha fet veure quadres vigorosos i fantàstics, aconseguint l'apassionament del públic. El millor encert d'aquesta pel·lícula és la tècnica de contrast emprada. A les tètriques escenes es comparen la foscor amb la llum; la brusa bruta de l'obrer i l'explosiu amb el rigid frac i la flor.*

Els conjunts de masses perfectament ajustats. Es tracta d'un film heroic i de humana emoció.

SKETCH

Teatres i Cinemes

—Saló Gran-Via

JO, TU... ELLA. *Es de Caterina Bàrcena? Perfecció artística indiscutible. Aquesta dona, verdadera artista que sent l'art, s'ha fet un públic. Ha sabut amb el seu art interpretatiu vibrar i fer vibrar, posant a prova llurs coneixements d'artista ha aconseguit la seva simpàtica persona crear-se un sens fi d'admiradors que omplen els cinemes on es representen les seves pel·lícules. «Jo, Tu... Ella» és la demostració més recent d'aquestes afirmacions. La labor discreta de Mona Maris i Lluís Alonso, juntament amb el de Caterina Bàr-*

ESMOLAMENT DE NAVALLES A LA PERFECCIÓ

Vendes de tota classe d'articles propis per Barberia :: Ganiveteria fina :: Gran assortit en Perfumeria.

Josep Serra

ARGENTERIA, 10
GIRONA

J. Balaguer i tort
ADVOCAT

progrés, 12-1.er-1.^a
teléfon. núm. 153

GIRONA

ORTOPEDIA DR. ROCA

Irrigadors complets des de 2'50 pt

La més antiga. — La més ben assortida. — La que ven els articles a preus més econòmics.

Braguers - Perfumeria
PRIMER CENTRE D'ESPECÍFICS ES LA
Farmàcia Doctor Roca i Fill
LA CREU ROJA - Teléfon, 135 - Plaça de l'Oli - GIRONA

